

2023-04-19

ju.remissvar@regeringskansliet.se

kopia: ju.l2@regeringskansliet.se

Nya regler om nödlidande kreditavtal och inkassoverksamhet (SOU 2023:3)

Svenska Bankföreningen har beretts tillfälle att lämna synpunkter på betänkandet Nya regler om nödlidande kreditavtal och inkassoverksamhet och vill med anledning av det framföra följande synpunkter.

Avsnitt 4.2.2, 4.4 och 4.4.2 – definitionen av nödlidande kreditavtal

En central fråga är definitionen av ett nödlidande kreditavtal. Inledningsvis vill Bankföreningen framhålla att från bankernas perspektiv avser ett nödlidande kreditavtal en kredit som är uppsagd till betalning på grund av gäldenärens dröjsmål med betalning. En kredit där gäldenären är i dröjsmål men där krediten inte är uppsagd till betalning anses vara "non-performing", men inte nödlidande. Utredningen har dock bedömt att en definition som utgår från att krediten ska vara uppsagd är en inskränkning som inte är möjlig att göra enligt kredithanteringsdirektivet (s. 119 och 126).

I artikel 3.13 i kredithanteringsdirektivet definieras nödlidande kreditavtal som ett kreditavtal som klassificeras som en nödlidande exponering i enlighet med artikel 47a i förordning (EU) nr 575/2013 (tillsynsförordningen).

I avsnitt 4.4.2 i betänkandet beskrivs sambandet mellan kredithanteringsdirektivet och tillsynsförordningen. Bankföreningen kan konstatera att tillsynsförordningen handlar om att ge kreditinstituten incitament att hantera sina nödlidande lån i ett tidigt skede och att direktivet ska göra det möjligt för kreditinstituten att bättre hantera förutsättningarna att sälja krediten till tredje parter. Båda regelverken handlar således om nödlidande kreditavtal och enligt Bankföreningens uppfattning är direktivet avsett för den typ av krediter som avses i artikel 47a i förordningen. Mot den bakgrunden framstår det som oklart varför nödlidande kreditavtal föreslås definieras på ett mer begränsat sätt än vad som följer av artikel 47a. Som nämnts är dessutom utredningens bedömning att direktivet inte ger möjlighet att inskränka definitionen av vad som utgör en nödlidande kredit. En avvikande definition riskerar att komplicera tillämpningen av regelverken. En bättre ordning borde därför vara att i definitionen i den nya lagen om förvärv och förvaltning av nödlidande kreditavtal hänvisa till artikel 47a i tillsynsförordningen för att få en enhetlig tillämpning av förordningen och den nya lagen.

Avsnitt 4.4 och 4.5 – möjligheten att utsträcka kraven

Enligt Bankföreningen är både förslaget att kraven enbart ska gälla nödlidande krediter och förslaget att kraven ska begränsas till krediter som har beviljats av kreditinstitut bra och i linje med syftet att minska andelen nödlidande lån i banksektorn.

Det kan nämnas att det förekommer att överlåtelser av krediter sker samlat för olika kredittyper, men enligt Bankföreningens mening sker det inte ofta och det bör därför inte vara ett skäl för att utsträcka tillämpningsområdet till krediter som inte är nödlidande.

Avsnitt 5.1 och 6.9 – skyldigheter för kreditinstitut

Det föreslås att kreditinstitut som överlåter ett nödlidande kreditavtal ska ha en skyldighet att lämna vissa uppgifter till Finansinspektionen. Informationen ska som huvudregel lämnas halvårsvis.

I artikel 15.2 i kredithanteringsdirektivet framgår att det handlar om överlåtelser till en kreditförvärvare. Detta bör också framgå av 4 kap. 2 § i den nya lagen om förvärv och förvaltning av nödlidande kreditavtal. Det får inte råda några tvivel om huruvida skyldigheten också omfattar överlåtelser som kan ske till andra kreditinstitut. Även i 3 kap. 2 § i den nya lagen, som handlar om information till låntagare, bör det förtydligas att det handlar om överlåtelser som sker till en kreditförvärvare (se artikel 10.2 i direktivet).

Bankföreningen ser gärna att det förtydligas i motiven att den information som ska lämnas till Finansinspektionen endast avser de överlåtelser som har skett det senaste halvåret, dvs. att en överlåtelse endast behöver rapporteras en gång och att det därmed inte är fråga om att återkommande varje halvår rapportera alla överlåtelser som skett.

Avsnitt 6.3 – ändringar i konsumentkreditdirektivet

Enligt Bankföreningen är det angeläget att de förändringar som kan bli aktuella i konsumentkreditdirektivet med anledning av det pågående arbetet inom EU med översynen av det direktivet beaktas och att ändringar så långt möjligt görs i ett sammanhang i konsumentkreditlagen. Detta för att undvika att bankerna behöver ställa om och anpassa sig till nya ändringar i lagstiftningen kort inpå att ändringar nyligen har införts.

Avsnitt 8.5 – tillsyn

Bankföreningen ser positivt på förslaget att ge Finansinspektionen ett samlat tillsynsansvar.

8.6.4 – huvudkontor

Enligt 2 kap. 4 § i den nya lagen om förvärv och förvaltning av nödlidande kreditavtal ska ett krav för tillstånd att vara kreditförvaltare vara att säte eller huvudkontor finns i

Sverige. Enligt Bankföreningens uppfattning bör artikel 5.1.a i kredithanteringsdirektivet, som bestämmelsen implementerar, förstås på det sättet att huvudkontor är ett undantag för de sökande som enligt nationell rätt inte har något säte i den medlemsstat där sökanden ansöker om auktorisation. Det bör därför som huvudregel krävas att sätet finns i Sverige. Detta bör också framgå av 2 kap. 4 § i den nya lagen. Det bör också utvecklas i motiven hur bedömningen ska göras av om någon ska anses ha huvudkontor i Sverige.

Lagens tillämpningsområde och definitionen av kreditinstitut

Bankföreningen efterfrågar ett förtydligande i den nya lagen om förvärv och förvaltning av nödlidande kreditavtal kring vad som gäller för utländska bankföretags filialer i Sverige.

I 1 kap. 1 § tredje stycket i den nya lagen om förvärv och förvaltning av nödlidande kreditavtal framgår att det finns vissa bestämmelser i lagen som gäller för *kreditinstitut*. I 1 kap. 2 § 7 definieras *kreditinstitut* som bank- eller kreditmarknadsföretag enligt lag (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse. Kreditinstitut är alltså bank och kreditmarknadsföretag (1 kap. 5 § 10 lagen om bank- och finansieringsrörelse). *Bank* definieras i 1 kap. 5 § 2 lagen om bank- och finansieringsrörelse och *kreditmarknadsföretag* i 1 kap. 5 § 14. Det finns också utländska bankföretag. Dessa kan ha filialer i Sverige. I 1 kap. 5 § 19 definieras *utländskt bankföretag* som ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva bankrörelse. Enligt Bankföreningens uppfattning är det oklart vad som, enligt den nya lagen, ska gälla för utländska bankföretags filialer i Sverige, dvs. om de bestämmelser som det hänvisas till i 1 kap. 1 § tredje stycket i den nya lagen ska gälla även för dessa.

Definitionen av medelstort företag

I 1 kap. 2 § 13 i den nya lagen om förvärv och förvaltning av nödlidande kreditavtal definieras *medelstort företag* som ett företag som sysselsätter färre än 250 personer och vars årsomsättning inte överstiger 50 miljoner euro eller vars balansomslutning inte överstiger 43 miljoner euro per år. Definitionen har inte någon nedre gräns. Enligt Bankföreningens uppfattning bör definitionen därför omfatta *små och medelstora företag*, alternativt bör en nedre gräns införas i definitionen för vad som är ett medelstort företag.

SVENSKA BANKFÖRENINGEN

Hans Lindberg

Hanna Wetter